

הוכן עיני כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
daf@dafyomi.co.il • 6515004 טל/פקס

יומא דף נג.

מדוע הוצרכו שני פסוקים ללמד שנותן בה מעלה עשן?

וכסה ענן הקטרת את הפפרת (שם: יג)	פי בענן ארצה על הפפרת" (ויקרא טז: ג)	
שיכול להשתמש אפי' בשורש ממעלה עשן	ששתמש בעלה ממעלה עשן	לרב יוסף
שיכול להשתמש אפי' בעלה ממעלה עשן	ששתמש בשורש ממעלה עשן	לאביי
שצריך לתת גם בשל שילה ובית עולמים	שנותן מעלה עשן בקטורת דאהל מועד	לרב ששת
שצריך לתת גם בשל כל שאר ימות השנה שבהיכל	שנותן מעלה עשן בקטורת דיוה"כ בקה"ק	לסתמא דגמ'
ללמד שאם לא נתן זה מעכב ¹	שמצוה לתת מעלה עשן בקטורת	רב אשי
מלמד שאם לא נתן חייב מיתה	שאם לא נתן הוא באזהרה - לאו	לרבא

יומא דף נג:

במה נחלקו ת"ק ור' יהודה במשנתנו?

האם קודם מניח ואח"כ נוטל או להיפך	כמה כני זהב היו בהיכל	
קודם מניח ואח"כ נוטל ²	שנים	לתנא קמא
קודם נוטל ואח"כ מניח ³	אחד	לר' יהודה

¹ וביארו התוס' (בד"ה חד) שבאמת אין צורך בזה בשביל יוה"כ, דהרי כתיב ביה "חוקה" וממילא אני יודע לעכב, אלא הכוונה גם על קטורת של כל השנה ללמד שמעכב אם לא נתן בה מעלה עשן.

² סדר העבודה כך הוא, לוקח מדם הפר ומזה הזאה אחת למעלה - דהיינו אל מול עובי שפתה המזרחית של הכפורת, ואח"כ היה מזה ז' הזאות למטה, ואין הכוונה שהיה מזה באופן שיגיעו מחצי הכפורת ולמטה, דהרי אין הדמים נוגעים בכפורת, אלא שהיה מזה לכל ח' ההזאות בשורה "כמצליף" היינו כמלקה ברצועה - ועושה אותם בשורה זו תחת זו. ובשעת המנין של שבע ההזאות שלמטה, מזכיר כל פעם את ה"אחת" של מעלה, ולכן אומר בהם "אחת ואחת" "אחת ושתיים" וכו'. וכשגמר נותן את מזרק הדם על כן הזהב שבהיכל. ואז היה שוחט את השעיר שעלה עליו הגורל לה', ומזה ממנו כני"ל. וכשגומר נותן אותו על הכן השני בהיכל, ואח"כ חוזר ונוטל מדם הפר כדי להזות כנגד הפרוכת מבחוץ - דהיינו מצד ההיכל, והיה מזה כפי ההזאות שבפנים. וכשגמר, היה מניח קודם את דם הפר ושוב נוטל את דם השעיר. ואף שבסיפא של המשנה תני בסתמא "נטל דם השעיר והניח דם הפר" - סתמא זו כר' יהודה, אולם לת"ק, עושה כברישא קודם מניח ואח"כ נוטל ולא להיפך.

³ כיון שלשיטתו היה רק כן אחד, א"כ על כרחך שצריך ליטול בשמאלו את הדם שנמצא על הכן ואח"כ להניח, ובין ברישא כשבא ליטול את דם הפר ולהניח את דם השעיר, מקדים נטילה להנחה, ובין בסיפא כשבא ליטול את דם השעיר ולהניח את דם הפר, מקדים נטילה להנחה.

הוכן ע"י כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430

טל/פקס 6515004 • daf@dafyomi.co.il

יומא דף נג:

לתנאים דלהלן, האם הארון גלה לבבל או נגנז במקומו, ומנין?

מנין?	מה קרה עמו?	לר' אליעזר	
(א) וַיִּבְאֶהוּ בְּבֶלְתָּה עִם כָּלִי חֲמֻדָּתָי ¹ בֵּית ה' (ד"ה ב', לו: י.) (ב) וַיֵּצֵא מִבֵּית צִיּוֹן כָּל הַדְּרָה ² (איכה א: ו.)	ארון גלה לבבל		
לא ינתר דְּבַר (ישעיה לט: ו) ³	ארון גלה לבבל	לרשב"י	לברייתא
"וַיִּצְאָרְכוּ הַבַּדִּים" וגו' (מלכים א', ח: ח) ⁴	ארון במקומו גנוז	לעולא	
	ארון במקומו נגנז	לר' יהודה	
כדתנן מעשה בכהן אחד וכו'.	בלשכת דיר העצים	לחכמים (לקמן נד.)	

¹ וזה הארון שהוא כלי חמדה.

² ודרשינן "מאי כל הדרה - חדרה", וזה הארון הגנוז בקודש הקדשים שהוא בחדרי חדרים.

³ היינו לשון דיבור - שהם עשרת הדברות.

⁴ לשון הפסוק הוא "וַיִּצְאָרְכוּ הַבַּדִּים וַיִּצְאֻהוּ רְאֵשֵׁי הַבַּדִּים מִן הַקֶּדֶשׁ עַל פְּנֵי הַדְּבַר וְלֹא יִרְאוּ הַחוּצָה וַיִּהְיוּ שָׁם עַד הַיּוֹם הַזֶּה", ומזה שכתב "עד היום הזה, מבואר שעדיין הבדים והארון שם במקומם גם עתה אחר החורבן.